

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma, Sive Avrea Armilla Bartholomæi Fvmi Placentini,
ordinis Prædicatorum, ac hæreticæ prauitatis Inquisitoris**

Fumo, Bartolomeo

Antverpiae, 1570

Appellatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30427

quis autem appetat honorari de virtute, quam habet, & in ordine ad Deum à quo virtutē habet, ambitiosus non est, quia appetitus eius ordinatus est, sed dicitur magnanimus.

ANGARIA infra, GABELLA per totum.

APPELLATIO.

¹ APPELLATIO iudicialis, est à minori iudice ad maiorem prouocatio. 2. quæst. 6. c. omnis oppressus. & Pa. in rub. de appel. Appellatio autem extraiudicialis, à præfenti, vel verisimiliter futuro grauamine, ad superiorem prouocatio est. Prima si legitima est, suspendit pronunciatum, ac etiam iurisdictionem iudicis, quo ad illam causam, & ipsius ad superiorem transfert cognitionem. Secunda si est probabilis, causam ipsam ad superiorem transfert, vt ea pendente, in ipsius præiudicium nil tenetur. Facit c. super. de appellā.

² QVIA appellatio inuenta est propter iniquitatem, vel imperitiam corrigendam, & est de iure naturali. idē princeps, quoad eius substantiā tollere non potest, vt dicemus, licet appellationis formalitatem tollere possit. Facit clem. pastoralis. de re iudic. infra. §. 12.

³ QUANDO autem, & quoties sit appellandū, vide C. de appel. auth. hodie autem & l. vltim. C. quomodo & quando iud. l. ab eo. ff. de appellatio. re. l. 1. §. fin. extra. de appell. quia hoc magis ad forum exterius, quam ad animum pertinet.

⁴ APPELLATIO interposita post censuram excommunicationis, suspensionis, & interdicti, vel ab ingressu ecclesie, non tollit ipsius effectum. tex. in c. is cui de sent. excom. in 6. intellige quando tales sententiæ absolute sunt inflictæ: tunc enim secum trahunt executionem. c. pastoralis. de appella. aliter si conditionaliter essent emanatæ, vt dicendo. Excommunico te, vel interdico, nisi infra mensem feceris sic, &c. in capit. præterea. cl. 2. de appel.

⁵ SI quis dicat excommunico te, si

appellaueris, appellatio secundum Innoc. in d. cap. præterea. suspendit effectum. Si verò dicat, excommunico te si disposueris ad appellandum, tunc si prælatus non potest prohibere appellationem, non erit excommunicatus: secus si potest infra. Interdictum §. 1.

⁶ EXCOMMUNICATIVS post legitimā appellationem, non est euitandus, vt not. in c. licet. de sen. excom. li. 6. & c. pastoralis. de appe. tamen si excommunicatus nominatim, & expressè, & specialiter, infra tempus à iure vel à iudice determinatū non fuerit prosecutus appellationem, vt debuit, eo elapso poterit denuntiari excommunicatus, & tunc erit vitandus tam in iudicio quàm extra: & ab actis legitimis remouendus. in d. ca. licet. & post talem denuntiationem, debet reputari pro excommunicato, donec per sententiam fuerit declaratum, appellationem ante sententiam fuisse interpositam. Aliqui tamen dicunt, quod illa excommunicatio fuit nulla, propter appellatorem: primum tamen videtur verius.

⁷ CELEBRANS post prædictā denuntiationem, & desertionem appellationis, & se diuinis ingerens, nō efficitur irregularis, secundum Archi. in d. c. licet. quem sequitur Ge. quia per appellationem legitimam ante excommunicationem positam, excommunicatio fuit suspensa. Et licet postmodum denuntietur excommunicatus, non tamen excommunicatur, nec verò est excommunicatus.

⁸ APPELLARE ex confidentia iustæ causæ, in conscientia licitū est, secundum Tho. secunda secundæ. q. 69. a. 3. supra. Accusatio §. 14.

⁹ ALLATO grauamine per iudicē, potest hoc expresso incontinenti appellari: nec est opus vt petatur reuocatio grauaminis, sed illo illato de præfenti, potest statim appellari propter timorē futuri grauaminis. de quo verisimiliter timetur, nō tamē licet appellare à futuro, nisi exprimat grauamē de præfenti. Pan, in c. 1. de dilat. vlti. nota.

¹⁰ QVAM

¹⁰ **Q**UAMVIS à pœna legis nō potest fieri appellatio. l. si qua pœna. ff. de verbo. sig. tamen à declaratore pœnæ legis, potest quis appellare. gloss. est singularis. in ca. cupientes. §. quod si per 20. de elect. li. 6.

¹¹ **N**ON appellatur à mero executore, nisi modū excedat, vel artius exequatur. de app. c. nouit.

¹² **N**ON appellatur à legato, cui Papa causam commisit appellatiōe postposita, de offi. deleg. c. super quæstionum, quo casu, sola friuola interdicitur appellatio. de app. c. super eo. el.

¹³ **A** vero grauamine appellatur tunc, non contra rescriptum, sed contra iudicis malitiā, vt no. 2. q. 6. ca. viduum. nō enim potest tollere princeps, quod est de iure naturali, vt dictum est. supra. §. 1.

¹⁴ **N**ON appellatur à citatione. capit. cū parati. eod. tit. nisi appelletur à breuitate termini, aut nisi citatio fiat contra formam canonis, infra. Citatio. §. 1.

¹⁵ **A** deauntiatione, vel declaratione excommunicationis, vel alterius censuræ, potest quis appellare, secundum Pan. in c. peruenit. de appell. quia hæc non ex sententia iuris, à qua non licet appellare. ca. quia de appell. sed iudicis declarantis, & hominis, nisi sit excessus notorius, quia notorius criminofus appellans, nō auditur. Facit quod not. Inno. in c. ex parte. el. 1. de verbo. signi. Dicit enim ibi, quod in notorijs non requiritur sententia propriè, sed sit iuris executio. Limita tamen si excessus est ita notorius, quod nulla tergiversatione celari possit.

¹⁶ **A** PPELLARE potest tantū ille cuius interest, & per alium facta appellatio non tenet. c. ex tenore. de his quæ si, à maior. par. capit. nisi quando procuraret præ eo, qui ducitur ad supplicium. vt in l. non tantum. ff. de appell.

¹⁷ **R**ELIGIOSVS non potest appellare à correctione suorum prælatorum, si fiat secundum statuta ordinis, & regulæ. c. ad nostram. & c. reprehensibilis. de appella. supra. Accusatio. §. 3. 1.

¹⁸ **A** PPELLATIO fieri debet à iudice pronunciante, & vbi ius reddi conueuit, & corā iudice, qui sententiam tulit, si eius sit copia, quia si non sit copia, tempora appellationis nō currūt, & iudex nolens recipere appellationē, punitur. l. quoniam. C. de appella. Et cū eius violentia timetur, tunc pro appellante reputatur, dummodò publicè protestetur. l. cū quidam. ff. de appellat. vel coram aliqua persona honesta appellet.

¹⁹ **A** PPELLARE ab arbitris, qui nō sunt iudices ordinarij, non licet, secundū Tho. secunda secūda. q. 69. 2. 3. ad secundum quia non habent auctoritatem, nisi ex consensu litigantium, & idēd ex quo semel approbarunt, non licet subterfugere. infra. arbit. §. 5.

²⁰ **A** PPELLARI potest à subdelegato cū iurisdictione, non aut sine iurisdictione, nisi modū excedat, & tūc recusari potest, nisi sit datus de partium consensu de offic. deleg. c. supra quæstionum. §. verūm. infra. Arbit. §. 5.

²¹ **A** PPELLATIO semper ad superiorem & gradatim est faciēda. ff. de appell. l. Imperatores. Modum autem hic pertranseo, quia ad cōfessorem parum pertinet.

²² **A** PPELLARE ad iudicem infidelē, catholico non licet secundū Tho. ibi ad primum: quia vbi non est vera fides, non præsumitur esse reūditio: & debet excommunicari talis. capit. catholicus. 2. q. 6. nisi à iudice infideli, ad alium superiorem infidelem, vt Paulus fecit appellando Cæsare. Act. 25. nec contra hoc docuit, vt ibi Cai. testatur.

²³ **A** PPELLATIO si fiat incōtinēti, sufficit viua voce sine scriptis fieri, C. de appellat. l. litigatoribus aliās debet porrigere libellum appellatorium infra x. dies. C. de appellatio. auth. hodie. Qualiter autem prædicatur, vide Sil. & Tab. ibi, Appellatio. §. 15. & 16. Multi alij casus ponuntur à Summis, quos pertranseo, quoniam ad causidicos magis & ad procuratores spectant,

spectant, quàm ad confessores.

² APPELLARE, causa asserendæ moræ, ne contra reum iusta sententia proferatur, non licet, quia hoc est calumniose se tueri, quod non licet. Th. vii supra, ad tertium.

APOSTASIA.

¹ APOSTASIA nominat temerarium recessum à statu fidei, obedientiæ, religionis, secundum Hostiensem, & secundum glossam in capitulo primo, de apostatis, & est triplex, videlicet fidei, obedientiæ, & religionis. Thomas secunda secundæ, question. 12. 2. 1.

² APOSTATÆ à fide, quam primò denunciantur excommunicati, per dunt ipso facto iurisdictione: ita quod eius subditi sunt liberi à domino eorum, & iuramento fidelitatis, quo tenebantur ex decreto Gregorij, hæc ex sancto Thoma, ubi supra, artic. 2.

³ APOSTATÆ à fide, sunt excommunicati: quia tales sunt omnes hæretici ca. 1. de apost. Et quia omnes hæretici sunt excommunicati, de hæret. c. excommunicamus. 1. & 2. idè & ipsi sunt excommunicati, & consequenter eorum bona sunt confiscata, cap. eum secundum, de hære. libr. 6. Non possunt testari, & breuiter dic sic de alijs excommunicatis, infra, excommunicatio. §. 9. Hæresis. §. 2.

⁴ A N licitum sit Christiano habitum infidelium pro aliquo casu assumere, vel eorum fidem verbis, & signis profiteri, vide infra, infidelitas. §. 13. Fides. §. 9.

⁵ APOSTATA ab obedientia est, qui superiori obedire renuit (vtpote) Pape & hoc, vel quia non credit ipsum potestatem habere condendi canones, & talis est hæreticus, & vt hæreticus punitur in c. nulli fas. d. 17. vel non vult obedire ex contemptu, & tunc mortaliter agit, quia contemptus ubiq; damnable. Agit enim contra iustitiam, & grauiter punitur, quia deponitur. dist. 4. §. hæc & si legibus. & c. generali. in 6. de electio. Et si est incorrigibilis, traditur curi seculari, & poterit excommunicari. in ca. eum non ab homine.

de iudic. Si autem nõ vult obedire ex quadam concupiscentia, tunc mitius est agendum in penis, de quibus in c. nam concupiscentia. & c. 1. de conit.

⁶ APOSTATA est apostasia à religione, Primò, deponendo habitum religionis temerariè, cum assumptione vitæ secularis, & talis est excommunicatus. in cap. vt periculosa. ne cle. vel mon. in 6. non tamen debet iudicari apostata, siue fugitiuus, & si diu ad longinqua vagetur, nisi postquam sic viuit, quòd animum non redeundi se habere ostendit. ff. de re. mili. l. defertor. quòd si redierit, recipietur in monasterium, secundum quod in regula continetur. Hoc dico si monasterium regulariter viuit. Quid autem de rebus illius fiat, vide cap. si qua monachorum. 27. q. 1. & cap. si quis rapuerit. 16. q. 6. Cuius debeat esse bona acquisita in apostasia, vide ca. 1. de infan. & lan. & cap. si. §. 7. d. & c. Abbates. 18. question. 2.

⁷ MONACHVS apostata, si nõ vult redire, vel habitum resumere, debet capi, & sub graui custodia incarcerari. c. à nobis. de apost. Quomodo fugitiuus sit requirendus, supra Abbas. §. 12. & infra. Religio. §. 16. & quomodo sunt tales excommunicati, infra Excommunicatio. §. 3.

⁸ CLERICI constituti in sacris, relinquentes habitum, dicuntur apostata. c. tua. de apost. & Pan. ibi. Si autè est in ordinibus minoribus, & tenet beneficium ecclesiasticum, dimittendo habitum clericalem, & tonsuram, dicitur apostata: quia ratione beneficij tenetur habitum & tonsuram portare. c. fin. §. o. d. Secus si non tenet beneficium, quia tunc potest habitum dimittere sine apostasia, & etiam peccato mortali. Vt etiam dicit Caiet. ibi, ver. apostasia & Inno. eum Pan. in d. cap. tua. Vnde huiusmodi clerici, ex depositione habitus non puniuntur. clem. quoniam. de vit. & hon. clerico. dummodò deferant tonsuram, nihil perdunt Si tamen moneantur primò, secundò, & tertio ab Episcopo, vt deferant habitum, & nolint reassumere, per dult